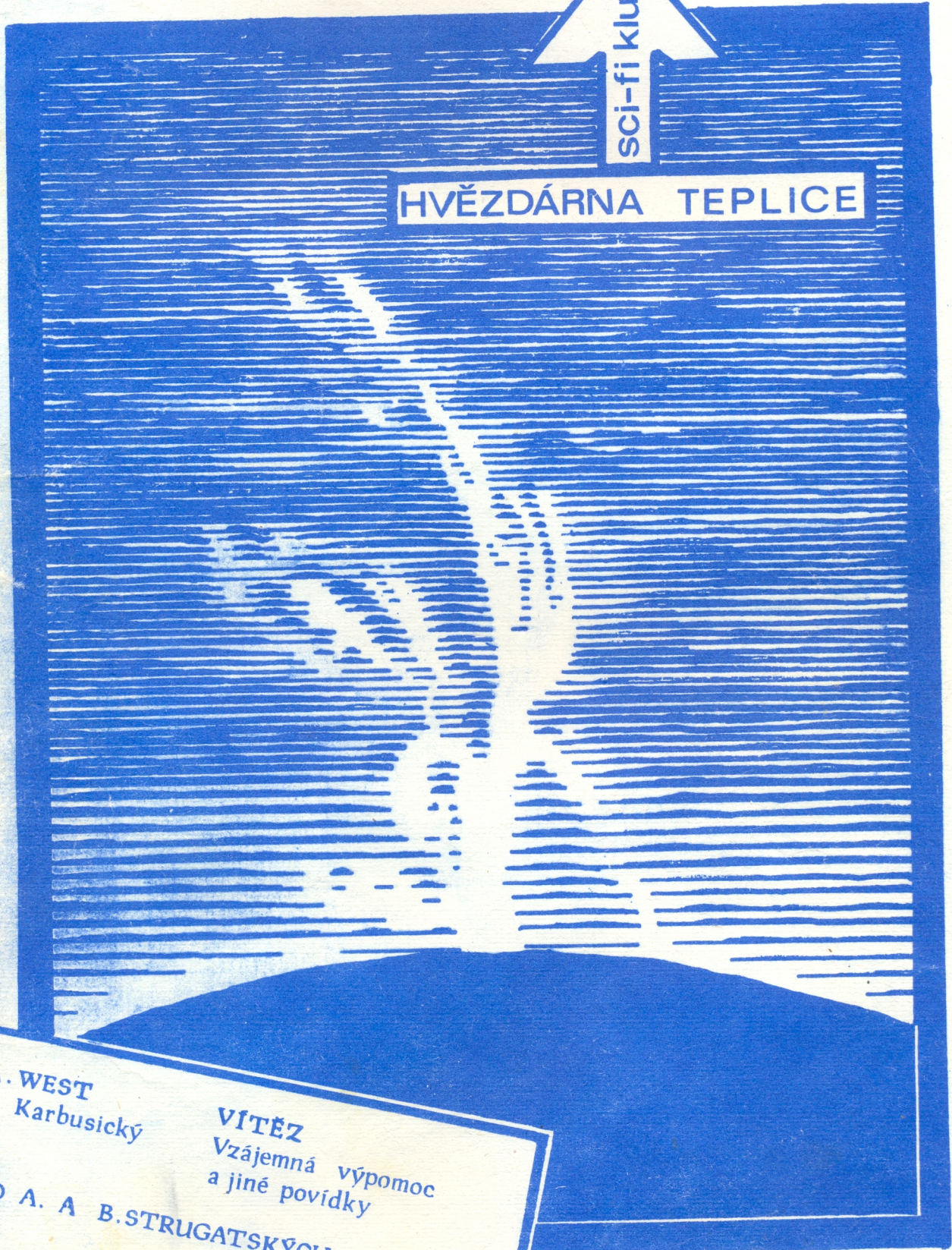

SCIENCE FICTION

sci-fi klub

HVĚZDÁRNA TEPLICE

J. A. WEST
Jiří Karbusický

VÍTEZ
Vzájemná výpomoc
a jiné povídky

DÍLO A. A. B. STRUGATSKÝCH

úvod k sérii recenzí
— doplněno bibliografií

PIVEL 83

O b s a h č í s l a

Zbyšek Hlinka - Věstník nebo fanzin?
Pardon 83

Jiří Karbusický - Vzájemná výpomoc
Posel
Kobka
Zapomnětlivost
Setkání

Jiří Krtička - Upřímný až do konce

Jan Pelcman, Jiří Taub - Červený kyrysar aneb Antiutopická
pohádka

Martin Novák - Konec atomového věku

František Hlous - A. a B. Strugačtí

John Antony West - Vítěz

Josef Böhm - hlásková křížovka, doplňovačka

VĚSTNÍK NEBO FANZIN?

Rozhodně nesouhlasím s matfyzáckým dělením klubových tiskovin na třídy fanzin a věstník /viz např. fanzin 1/83/. Zde totiž vůbec nerespektují historii vzniku obou názvů. Náš věstník již dávno existoval, kdežto složenina "fanzin" se teprve rodila. Matfyzáci sice právem poznamenávají, že náš věstník je téměř výhradně povídkový /cituji: ...myslím totiž první narozeniny prvního československého fanzinu. ... Navíc nás těší skutečnost, že brzy nebudeme sami. První číslo plzeňského fanzinu je už už na spadnutí a také z Ostravy a Bratislavy slibují. No a samozřejmě tepličtí, jejich povídkový almanach-věstník, vycházející už přes dva roky, se časem do kategorie fanzin taky dopracuje... SF fanzin SFK MFF 1/83/, ale to není dáno tím, že bychom nic jiného otiskovat nechtěli. Dlouhou dobu totiž ani nebylo co a pro koho tisknout něco jiného než povídky, protože jediné spojení bylo s tehdy skomírajícím SFK MFF a těch pár vět se lépe a rychleji vyměňovalo korespondencí. V době, kdy začal být náš věstník přístupný i našim externím členům sídlícím mimo Teplice /tuším že od 8. čísla/, vycházel již tak nepružně a pomalu, že většina zpráv ztrácela na významu a aktuálnosti.

Pro mne znamená věstník i fanzin obsahově totéž, ale pokud by se matfyzáci chtěli hrabat ve významu jednotlivých slov a toto vztahovat na obsah jednotlivých tiskových materiálů, doporučuji jim vřele, aby se znovu a pořádně zamyslili nad významy slov "zpravodaj" a "informátor" /slovo "informátor" má i svůj zakuklený význam/.

Zbyšek Hlinka

Parcon '83

Setkání fanoušků SF v Pardubicích 22.–24. dubna je bezesporu významná událost v rámci československého SF hnutí a stálo by za to zvěčnit některé zajímavé momentky z tohoto setkání. Nepolezu však matfyzákům do zelí, ti chystají zpracování zvukové dokumentace, kterou si tam pořídili, Opominu tedy i stručný nástin průběhu setkání a omezím se pouze na vlastní dojmy, které ve mně Parcon '83 zanechal.

Jako první se člověku samozřejmě vnucuje srovnání s Parconem loňským. Slyšel jsem názory, že minulé setkání bylo hezčí, protože bylo živelnější. Nechci nikomu brát jeho názor, ale s tímto hodnocením nemohu souhlasit, neboť lidská paměť má tendenci zapomínat události, které se jí nehodí a dotyční tudíž vzpomínají pouze na to pěkné.

Letošní Parcon byl nejen lépe zorganizován, ale také silně poznamenán setkáním zástupců klubů u nás v Teplicích. Dokážete si totiž v letošních Pardubicích představit ono loňské chaotické pobíhání zástupců jednotlivých klubů mezi mohutnými davy divokých fanoušků a jejich vzájemné představování se spojené s dotazy na činnost? Já mám takový dojem, že při současném počtu klubů by něco takového bylo přímo strašné. Jak si probírám zpětně Teplice, napadá mě, že by měly být právě ten měsíc před Pardubicemi a nikoliv půl roku, jak se uvažovalo zpočátku, a to proto, aby se Parconu odlehčilo o meziklubová jednání, která do něj v podstatě nepatří. Za půl roku se totiž může /ale i nemusí/ mnohé změnit a kluby by potom neměly čas na nic jiného, než na vzájemnou výměnu informací.

Za jistý přínos považuji i improvizovaný přednes zpráv o klubech, kde se jednotliví zástupci klubů představili široké veřejnosti. Navrhuji tento způsob i pro příště, ovšem s tím, že si zástupci svůj referát předem připraví a současně maximálně zkrátí. Tento bod bych ponechal na počátku setkání, asi jako byl letos.

Bylo zde také vidět, že v SF hnutí se začíná tvořit uzavřená skupina, zejména z neaktivnějších členů hnutí.

Hrozí nebezpečí, že se skupina uzavře úplně a nepropustí k sobě již /aspoň po nějaký čas, žádné další lidi, byť by někteří mohli být velkým přínosem pro hnutí. Přiznám se, že mám též svůj podíl na vytvoření této "kasty" /snad nejvíce v teplickém setkání/, současně však chci upozornit na nebezpečí, které takovéto uzavření přináší.

Při panelové diskusi, která běžela souběžně s dražbou, se jedna téměř šestnáctiletá /jinak docela pěkná a milá dívenka/ autorka zeptala, co jsme si představili, když jsme poprvé slyšeli název "science-fiction". Nevím, jaké dojmy tato otázka zanechala v ostatních účastnících diskuse, jelikož slečně autorce na toto nikdo neodpověděl, ale ve mně vzbudila /otázka/ téměř hrůzu. Po diskusi jsem si autorku tohoto dotazu vyhledal a vysvětlil jsem jí, že každý scifista ve slově sci-fi našel pouze název pro předmět svého zájmu. Že tedy zde si není co představovat. Dnes si však kladu otázku, jestli jsem měl pravdu, zda to opravdu platí pro každého scifistu?

Čili mé dojmy ve zkratce: díky pachatelům Parconu za jejich sci-filibou činnost.

Ještě než odložím pero, chtěl bych vyzvat všechny potenciální účastníky příštích Teplic, aby nám poslali své náměty a připomínky k organizaci setkání a směru dalšího vývoje SF hnutí.

Posuďte tento návrh: Každý klub přiloží k přihlášce na setkání svůj referát v dostatečném množství kopií a po uzavěrci obdrží od nás referáty ostatních klubů k prostudování. U nás jednotliví zástupci pouze zodpoví dotazy ostatních klubů a přednesou případné změny a doplňky ke svému referátu. Tím by mělo zbýt více času na projednání návrhů organizace hnutí, které, by byly součástí referátů.

Zbytek Hlinka

Téměř v každém čísle Věstníku si můžete přečíst povídku externího člena SFK Jiřího K a r b u s í c k é h o /Výlet,Viktor, Svědomí. . ./. Mnozí čtenáři nám vyčítají nedostatek životopisných dat jednotlivých otiskovaných autorů. Pokusíme se tuto chybu postupně napravovat. Protože v tomto čísle otiskujeme téměř "medailónek" J. Karbusického, věnujeme mu několik řádek. Narodil se 8.10.1961, trvalý pobyt má v občanském průkazu zaznamenaný slovem Mimoň. Vystudoval SPŠ v České Lípě a nyní je posluchačem 4.ročníku VŠST v Liberci.

Za svou povídku Výlet obdržel cenu pražského SFK – Huňáče zeleného.

Je vedoucím libereckého SF kroužku. Zaměřil se v něm na 12–14 letou mládež a snaží se vychovat možné budoucí nástupce či zakladatele SFK.

V dnešním čísle otiskujeme jeho "minutky", povídky, které vznikly náhodně ve světlých chvílkách autorova života a jednu starší povídku, která již dlouho neprávem zahřívala dno zásuvky, do které by někdy patřily úplně jiná dílka úplně jiných autorů.

Jiří Karbusický

VZÁJEMNÁ VÝPOMOC

Syn diktátora vešel do pracovny svého otce.

"Otče, volal jsi." Neptal se, pouze konstatoval fakt.

"Ano !" Diktátor prudce zvedl hlavu od papírů, pohozených na stole.

"Netušil jsem, že přijdeš tak brzo," začal rychle rovnat listy do úhledných hromádek. "Nestůj, pojď si sednout." Druhé křeslo už bylo připraveno.

Posadil se.

"Asi tušíš, proč jsem tě zavolal," začal otec zeširoka.

"Vím, včera mi bylo deset let."

"Správně. A jak velí tradice, měl by ses po dosažení tohoto věku seznámit s problematikou řízení našeho státu."

"Matka mi o tom řekla. Kdy začneme ?" Syn šel hned na věc.

"Právě teď," potěšil ho otec.

"Čím začneme ?"

"Samozřejmě tím nejlehčím – základními prostředky regulace počtu obyvatel."

"Tím ?" Synovi se nepodařilo skrýt zklamání.

Otec se tvářil, že přeslechl synovu poznámku. Přejel palcem po hraně stolu lejster a jeden svazek vytáhl. Rozevřel ho, nahlédl do něj, schválil obsah kývnutím hlavy a podal ho přes stůl synovi.

"Podívej se na to."

Syn vzal svazek do ruky. "Statistika ?" řekl při pohledu na titulní list, ale poslušně začal listovat. Po chvíli se zarazil, obrátil o list zpět a pozorněji se zadíval na jeho obsah.

"Něco se ti nelíbí ?" ozval se diktátor.

"Nelíbí. Ta naše rozloha. . . Tak velkou zemi přece nemáme !" pohlédl na otce "To jsme urvali Exenu ?!" vzkřikl překvapeně a v očích se mu bojovně zablesklo.

"To n", mírnil diktátor svého syna. "Nařídil jsem jen, aby se ve statistikách hustoty obyvatel počítalo i s obytnou plochou."

"Ach tak," řekl mnohem klidněji syn, ale teď jako by pochopil, o co otci jde. "Ale i tak je ta hustota příliš veliká," prohodil.

"To je ono !" nadskočil ve svém křesle diktátor. "O to právě jde !" rozplýval se blahem nad tím, jak mu jeho potomek krásně rozumí. Pak pokračoval: "A ty bys měl vymyslet řešení !" Syna to nepřekvapilo, byl zvyklý rozhodovat a poroučet. Přesto teď váhal.

"Jen směle !" pobízel ho otec.

"Tak třeba pokusit se rozšířit naše území."

"Prosím, ale jak ?"

"Válkou !" řekl pevně syn. Víc neříkal nic, čekal na další otcova slova. Dočkal se.

"Bezvadný nápad, ale trochu bych ho upravil."

"Ale nejprve vyhlásíš válku."

"To opravdu můžu ? Ty jsi hodný tatínku," řekl nadšeně syn svým ještě dětským hlasem.

"Jistě. Poznáš diktátora z Exenu ?" zeptal se otec.

"Samozřejmě ! Vždyť je to náš hlavní nepřítel. Ve škole jsme se učili . . . "

Ta státní škola, povzdechl si otec v duchu. Už je načase, abych ho z ní dal pryč.

"Dobře, dobře, hned tě s ním spojím diplomatickým kanálem". Syn se postavil před obrazovku videotelefonu do bojovné pózy. Za chvíli se na ní objevila hlava exenského monarchy.

"Antare !" začal syn bez jakéhokoliv jiného úvodu. "Vyhlášuji ti válku?"

"Ty jsi kouzelný," řekl s otcovským úsměvem nepřátelský monarcha.

"Určitě někde vedle tebe stojí tatínek, podej mi ho, prosím tě, k

obrazovce".

Syn uraženě otočil přístroj na svého otce. Však ten už mu ukáže !

"Zdravírn tě," ozval se přátelsky otec.

"Já tebe taky", kamarádsky zamrkal Antar. "Pozoruju, že už ho zaučuješ".

"Tak trochu", skromně sklopil oči otec.

Syn zůstal stát s pusou dokořán. Je to vůbec možné ?

"Čekal jsem to. Mám datum jeho narození zatrženo," ukázal Antar u sebe někam na stůl. "Takže válku ?"

"Ano."

"Stejně jako minule ?"

"Ano."

"Předpokládané ztráty ?"

"Asi pět miliónů."

"Stejný odpad jako minule ?"

"Ano. Nějak se mi to bouří v pohraničí."

"Objekty neporušit ?"

"Přesně tak."

"Stáhni si z té oblasti příbuzenstvo."

"Už se stalo. Nechal jsem tam jen Minexe s rodinou."

"To je ten, co ti dělal takové potíže ?"

"Jo, ten. "

"Takže dohodnuto, zaznamenávám si . . ." na chvíli se odmlčel a rychle začal psát poznámky. Pak pokračoval: "Měl bych na tebe taky prosbu."

"Trápí tě nějaký problém ?"

"Bohužel."

"Rozsah ?"

"Asi tak stejný."

"Máme to srovnat taky neutronem ?"

"Taky. "

"Stejná oblast ?"

"Ano, pohraničí. Nějak se začali s vašimi moc přátelit."

"Takže to vezmeme při jednom, jako odvetné opatření. Dobrá záminka, ne ?"

"Krásná."

"Kdo zaútočí první ?"

"Myslím že bych to mohl být tentokrát já."

"Dobře, dohodnutu."

"Ahoj, a někdy zase nashledanou."

"Ahoj."

Obrazovka zhasla.

Diktátor se obrátil na svého syna, který stál, neschopen slova.

"Válka bude," řekl otec vesele a šťouchl prstem do svého potomka.

Ten se svalil do křesla.

"Ty s ním . . . ", .konečně se mu vracela řeč.

"Ano, je to můj dobrý přítel."

"Jak jen můžeš." Teď už se nesnažil zakrýt svůj odpor.

"Můžu, úplně klidně. A ty budeš taky moci - Antarův syn rychle dospívá."

"Nikdy !"

"Budeš muset, když se budeš chtít udržet u moci. Jinak skončíš jako žebrák."

"Svůj národ nezradím !" vykřikl syn a vyběhl z diktátorovy pracovny.

Diktátor seděl v křesle klidně dál. Svému synovi v útěku nebránil.

Jen vzpomínal, jak on sám přijal toto sdělení od svého otce a trochu se divil, jak moc se mu jeho syn podobá. Ale to nic. Alespoň je tu jistota, že se také poddá a bude schopen vyslechnout ještě horší pravdy o metodách, nutných k udržení pořádku a klidu v této zemi

Jiří Karbusický :

POSEL

Přiletěl z hvězdných dalek a s rachotem dosedl na povrch planety. Mohl přistát i potichu, ale počítal se zvědavostí případných obyvatel. Zároveň počítal i s jejich lhostejností, byl konstruován tak, aby počítal se vším. Nic ho nedokázalo překvapit. Uměl těžit z absolutních protikladů. Z porostu vykukla hlava malého chlapce. Byl mladý, proto. doběhl jako první. Když zahlédl podivného obrovského brouka, zastavil se. Jeho zvědavost byla částečně uspokojena, začala se u něj objevovat opatrnost.

Potřeboval další impuls. Posel s tím počítal. Počítal i a pravým opakem. K prvnímu řešení se přiklonil jen pro jeho větší pravděpodobnost.

"Jsem tvůj přítel," vyslal telepatickou zprávu. Chlapec přistoupil o krok.

"Mám větší strach než ty," zněla druhá zpráva. Odvaha mladíčka vzrostla. Přistoupil docela blízko. Byl oděn do kožešiny nějakého zvířete. Zbraň neměl.

"Sedni si na mne. Povezu tě. Ukážeš mi cestu k ostatním tvého rodu." Chlapec se nedal nijak pobízet. Bylo vidět, že po něčem takovém už dlouho toužil.

Pak už jen sotva stačil ukazovat směr. Letěli rychleji než vítr. Brzy byli uprostřed osady, z chatrčí se vyhrnuli všichni obyvatelé: muži, ženy, děti i starci.

"Přišel jsem proto, abych . . . ," začal vysílat posel, ale obyvatelé viděli jen jedno – jedoucího chlapce. Nebyl mezi nimi nikdo, kdo by se nechtěl taky svézt. Teď hned ! Chlapec ještě stačil seskočit. Posla ušlapali.

Tentokrát se přepočítal.

J. Karbusický :

KOBKA

. . . .Byl jsem v té temné kobce sám. Vlastně ne ! Stál tam ještě nějaký stařec, kterého jsem si předtím nevšiml. Bylo to těžko pochopitelné – po týdenním "pobytu". Ale stál tam. Když se ozvaly kroky přicházející stráže, bez rozmyšlení jsem ho přistrčil ke dveřím. Vzala ho s sebou místo mne. A pak zahynul – také místo mne.

Amnestie přišla pro mnohé v pravý čas, ale pro mne už zbytečně. Pak jsem už nežil, jen čekal. Sám jsem nevěděl na co. Až po letech vynález stroje času učinil mému čekání přítrž. Konečně jsem mohl napravit svůj zrádný čin !

Stačil jen okamžik a znovu jsem stál v temné kobce. Dřív, než jsem se stačil rozkoukat, někdo mne přistrčil ke dveřím, přímo do rukou právě přicházející stráže.

Jiří Karbusický :

ZAPOMĚTLIVOST

Mimozemšťané infikovali Zemi virem zapomětlivosti. Doufali, že tím zničí lidstvo.

A lidé skutečně zapomínali na všechno. Zapomněli pracovat v továrnách, rubat v dolech, na jaře zasít, v létě a na podzim sklídit to, co jim laskavá příroda nastrkala sama až po nos.

Ale v zimě, k velkému vzteku mimozemšťanů, lidé zapomněli vymřít.

Jiří Karbusický :

SETKÁNÍ

Došlo k němu úplně nečekaně. Přistáli náhodou vedle sebe a udiveně jeden na druhého hleděli. Skoro ve všem se lišili: měli rozdílnou techniku, stavbu těla, způsob myšlení a hromadu dalších věcí. Jen jedna skutečnost byla shodná : oba byli líní překonávat tyto rozdíly.

A tak zase odletěli.

Po nadšeném ohlasu na povídku Jiřího K r t i č k y v minulém věstníku uveřejňujeme další dílo tohoto autora sci-fi s duší básníka z dalekého Šumperka, narozeného roku 1963.

Jiří K r t i č k a : UPŘÍMNÝ...AŽ...DO...KONCE

Chodba, v níž kamenně doznávaly Ravegnacovy kroky, byla pustá, obraz prázdnoty. Za celou dobu zahlédl jen vzdáleně se mihnout pár postav, jak ve spěchu něco snášely a jejich stíny rychle přebíhaly po stěnách. V natáčecím sále stály v jednom rohu nakupené kamery, jinak jen barevné dráty a kusy papíru pokrývaly podlahu.

Konečně se Ravegnac dostal k otevřeným dveřím v protějším průčelí a vydal se po úzkém chodníku k vile řídicího studia. Minul alegorické hlavičky v sloupoví, stoupal po pískovcových schodištích zbavených koberců a okna bez závěsů mu jasně osvětlovala prostor středního sálu. Z jeho galerie zahlédl spuštěný lustr čekat asi na rozebrání. V nevšimavém spěchu ho obešel soužící, snášející obrazy zabalené do příkrývek k letadlu na zadní ploše zahrady. Ravegnac naslouchal, jak za stěnou skřípají parkety, potom udělal zbývající krok a zaklepal na poslední dveře.

Při vstupu se zachvěl podzimní vzduch, hustě dýchající dovnitř otevřenou terasou. Hartmannsdorff seděl nad rozložitým stolem a probíral se v několika dokumentech z vršitého stohu papírů. Ravegnac usedl do protějšího křesla. Byl v jediné místnosti, která si zachovala svůj dřívější stav.

"Tušíte, proč jsem vás dal pozvat," obrátil se k němu Hartmannsdorff "je to poslední možná chvíle pro náš rozhovor. Situaci ostatně ovládáte, k tomu vám nemusím nic dodávat." Smetl papíry se stolu a rychle se postavil. Cestou k terase odstrčil rozevřená dvířka sekretáře a pak se postavil proti oknu, aby se mu déle pohodlněji hovořilo.

"Dnešní stav věcí," navázal, "vás ani mne zdaleka nepřekvapil. Logické vyústění událostí."

Ravegnac čekal, že nezúčastněně odhadl své postavení. Teprve po chvíli řekl: "Mám za to, že se stáváme pouhými pozorovateli."

"To je snad řečnická otázka, Ravegnacu. Jak jinak ? I to ovšem program zahrnuje." Hartmannsdorff přešel o pár kroků a opřel se o protější rám okna. Ravegnac udělal totéž.

Toho posledního dne přestala vysílat televize. Lidé, opuštění navyklou komunikací, rázem pocítili těsné zdi svých bytů a chtěli vyjít do volného prostoru. Po nekonečných schodištích se valily zástupy k východům z mrakodrapů, splývaly venku do jednoho neohrazeného davu a klesaly pod jeho nápor. To už se nedalo zamířit zpátky, nedalo se pohnout jediným směrem.

Neštěstí se zvětšovalo spolu se svým trváním, s koncem v nedohlednu. Ravegnacova vláda předvíдалa, že k němu dojde a nemohla mu zabránit. V období biogeneze, kdy lidstvo pokrylo v několika vrstvách povrch kontinentů, byla stabilizace jedinou cestou, jak mu pomáhat.

Ravegnac ztěžklou rukou pokrýval kilometry čar papír scénářů, aby je udělal, pokud možno, spokojeným. Také on usiloval o stabilizaci. A tak lidé mohli v klidu vysedávat ve svých pokojích, pojídat potraviny z distribučního systému a dívat se přitom na televizi . . .

Ravegnac poodstoupil, postavil převržený svícen na stole a zahlédl přitom hromádku knih vyrovnaných na prostěradlo. Všiml si, že v pracovně není vůbec takový pořádek, na jaký zprvu dělala dojem. Ne že by něco od této diskuse očekával, ale ani neměl žádný důvod, proč se jí vyhýbat. V jeho životě neznamenal žádnou změnu.

Také on věděl, že zaniká něco dosud blízkého, co se už nebude moci vrátit. Někdo inteligentní, předtím neuznáný a proto odhodlaný až k poslednímu, si uvědomuje, že miji svou jedinou příležitost. A má výhodu, jakou má vždycky ten, jehož příležitost teprve nastává, proti dřívější době.

Znovu se hluboce zadíval na dantovskou scénérii jediného obrazu, který v místnosti ještě zůstal. Když se rozdílely sbírky galerie, Hartmannsdorff věděl, o jaký originál usilovat. Bylo však znát, že vlastní vztah k nim nedá nikdy najevo. Navíc zřejmě stačil sledovat předchozí Ravegnacovy myšlenky a nebyl s nimi spokojen: "Co jste čekal ? Ani vy nevěříte jistým představám," řekl dost důrazně, aby bylo třeba ve vysvětlování pokračovat.

Vstoupil sloužící a skládal drobnosti na stolech na krbu a na sekretáři.

"Jak vidíte, odcházím. Linessa, je to docela příjemný ostrov a zámek, mám tam většinu majetku, služebnictva . . . Mohu vás vzít přitom odtud ?" Hartmannsdorff mluvil pravdu, když říkal, že vývoj předpokládal a vhodně se mu přizpůsobil. V té chvíli byl však Ravegnac ponořen do dojmu z obrazu, jako by vytušil souvislost v jeho podobenství. Uvědomil si, že už dávno nevnímá, co mu Hartmannsdorff sděluje. Musí mu alespoň něco odpovědět.

"Díky, jste velmi laskav," řekl.

"Jak myslíte, tedy na shledanou." Hartmannsdorff jako by se rozmýšlel, co provést s pláštěm na předloktí. Naposledy se opřel o okenní rám a vykročil. Ještě se vrátil k Ravegnacovi a položil mu ruku kolem ramen : "Alespoň tohle vám nesmím zamlčet; byl jste mizerný scénárista. I to, co je v nás, je mimo náš dosah . . ." Vydržel být upřímný až do konce.

Hartmannsdorff odhodil plášť přes prázdné křeslo a rychlým krokem vyšel z místnosti. Odlétal přece na jih. Zatímco Ravegnac bude mít jinačí listopad, ledaže by . . . Věřil, že to nemůže udělat.

Naposledy scházel po ohlazených pískovcových schodech a překračoval stín sloupů v zahradním průčelí. Slyšel, jak si průvan otevřel okno na balkoně a vernal dovnitř chlad podzimu. Vstup do trupu letadla se za ním zaklapl a on se ponořil hluboko do křesla. Byl úplně klidný. A pak se v něm rozhostil tak dávno zapomenutý pocit prázdnin.

Hluk leteckých motorů venku sílil

- - - - -

Společnou prvotinou Jana Pelcmana /1956/ a Jiřího Trauba /1960/ je úsměvná parodická povídka Červený kyrysar aneb Antiutopická pohádka. Nápad se zrodil při "pálení čarodějnic", kdy se celá společnost bavila vyprávěním zkomolených pohádek. Původně byla povídka určena pro povídkové pásmo "Povídali ... a hráli", které mělo být předvedeno v DMD LITVÍNOV, nakonec bylo uvedeno úplně jinde. Zda zařadit tuto přepracovanou pohádku mezi SF je diskutovatelné téma. Záměrem autorů bylo pobavit čtenáře. A to se jim dokonale podařilo.

Jan Pelcman – Jiří Trub

Červený kyrysar aneb Antiutopická pohádka

Karkulka, o které vám budu vyprávět, nebyla už tou Karkulkou, jak by si ji asi mnohý z vás představoval.

Bylo to typické stvoření, platící daň civilizaci atomového věku. Svoji vylysalou lebku kryla před deštěm a slunkem slušivou, vixlajvantovou rádiovkou, již přidržovala rexovací guma, v té době již velmi vzácně se vyskytující starožitnost. Na útlých ramínkách, z která by se nemusel stydět ani sám Frištenský, nosila nejraději sklolaminátový kožíšek, zdobený azbestovými prýmký. Proto ji také zlé jazyky přezdívaly Kyrysar. Na nohounic neměla. Jednou se totiž omylem zúčastnila soutěže o nejkrásnější mužské nohy a zvítězila. Od té doby ukazovala svá hranatá kolena při každé příležitosti. Pro zvýraznění linie lýtek si na ně dokonce namalovala fermežovou barvou pruhované podkolenky Zvláště její levá noha o celých deset centimetrů slabší než pravá připomínala pak svým tvarem lešenářskou tyč.

Příběh této luzné dívenky se odehrál před mnoha lety, ale dodnes je jako živý. Vyslechněte si jej.

Jednoho dne se Karkulka vrátila domů na 146. ulici jako obvykle, vzala uhláky a šla vysypat plutoniový odpad do olověných kontejnerů. Tu jí pomocí elektromagnetického pole zastoupila cestu matka. Pod slibem kyslíkové konzervy ji vlákala do své pracovny. Karkulce se sice nechtělo, neboť znala průběhy rozhovorů s matkou prováděné býkovcem, ale elektromagnet vykonal své.

"Milá Karkulko," řekla matka jedovatým hlasem, neboť toho času pracovala jako ochutnavačka ve výzkumném ústavu

pro odpadní vody. "nyní jsi ve svých padesáti letech konečně dožrála do věku, kdy se dospívajícím dívkám mohou říkat věci, které pro ně byly donedávna tabu. Máš babičku. Víš, jsi překvapena, ale je to pravda. Tato babička, jež se dnešním dnem dožívá 140 let, mě v mládí ztratila pro mé sklony ke kouření neutronových cigaret. To možná způsobilo, že nakonec zůstala bydlet sama v panelové chaloupce ukryté hluboko v rezervaci. Je třeba, abys jí navštívila a poblahopřála jí osobně, protože radiové spojení už čtrnáct let nefunguje. V kuchyni máš ruksak s pamlsky. Ten vezmi, na cestu si můžeš půjčit můj vrtulník a štěstí tě provázej."

Karkulka si tedy vzala doporučené věci, spolkla několik Kynedrilů, omotala si ústa igelitovým pytlíkem a odkvačila na střechu startovat vrtulník.

Letí, letí Karkulka nad ocelovými městy, probíjí se smogovými mraky, míjí fotolety nejrůznějších typů a tvarů, pod ní se míhají betonová sídliště, odpalovací rampy a všelijaké podzemní továrny. Po přeletu Šumavské poutě spatřila v dálce věc, kterou dosud viděla jen na obrázcích a ve filmech a o níž si při zatměních slunce vyprávěli pamětníci se slzou v oku.

Byl to strom! Ano přátelé, byl to strom, který měl dokonce i větve. A jehličí a mezi ním probleskovala jakási jablka. Karkulka neodolala a přistála. Nevěřícíma rukama strom, několikrát pohladila a špendlíčkem se přesvědčila, že není nafukovací.

Tohle přistání se jí stalo osudným. Posadila totiž vrtulník do neznámé tekutiny a ten se jí před očima změnil v kvalitní roztok síranu železnatého. Jen tak tak stačila zachránit tlumok. Odvahu však neztratila a odhodlala se k odvážnému činu. Ty tři kilometry, které ji dělily od příbytku stařenky, se rozhodla urazit pěšky.

Bez pomoci pásového dopravníku a atomových kecek. Bez elektromobilu a vznášedla se vydala na cestu rázným krokem, z něhož vyzařovala odvaha a nebojácnost. Po několika desítkách metrů ji však začala pálit chodidla a fermežové podkolenky začaly oprýskávat. Proto Karkulka usedla do nefalšované trávy a jala se meditovat o marnosti svého počínání.

Posléze začala naříkat. Postupem času její nářek přešel do monotónního jekotu, připomínajícího vyhlášení požárního poplachu.

Tyto zvuky probudily nedaleko odpočívajícího vlka, veterána dvacátého století. Již dlouhá léta nic podobného neslyšel, proto radostně uchopil hasící přístroj a začal pátrat po příčině požáru. Náhle mu oči chamtivě zasvítily. Spatřil totiž zoufalého tvora, kterým nebyl nikdo jiný, než naše pološílená Karkulka. Přestože i na něj zapůsobila značně odpuzujícím dojmem, vzbudila v něm, ačkoliv byl diabetik, chuť na sladké lidské maso, jež okusil naposledy ve svých mladých létech při honbě na bývalého správce rezervace. Mlsně se olizujíc, stanul před Karkulkou.

"Dobrý kyslík," pozdravila Karkulka, netuše vlkovy labužnické choutky.

"Až na věky," odvětil vlk lidskou řečí, které ho naučil jeho přítel vlkodlak.

"Pověz mi ty divý chlupáči, kde najdu svou babičku, zvanou Prkenná Adéla?" Ve vlkovi hrklo. Adéla byla totiž jeho družkou.

"Proč ji sháníš?"

"Jsem její vnučka a nesu jí k narozeninám dary civilizace."

'Aha,' pomyslel si vlk. 'Hned je tu o jeden, důvod k sežrání víc.' Nechtěl, aby se provalilo, že žije s Adélou již dvacet let na hromádce,

Netušil však chudák, že Karkulku začal svírat krutý hlad. Několik chaluh k snídani ji příliš nezasytilo. Hbitě po vlku skočila, zatnula do něj své spáry, otevřela ústa, jež maně připomínala pytel na zmije, a slupla ho jako antikoncepční tabletu.

Tímto nabyla nových sil a posílněna sebevědomím, že si sama dokáže opatřit svačinu, vytáhla sextant, určila směr a po hodině indiánské chůze stanula před babiččinou desetipatrovou chatrčí. Silným altem začala vyvolávat Prkennou Adélu na zápraží. Zahučel výtah a babička jí stanula tváří v tvář.

"Máš stejný počet nukleonových kyselin jako já a mateřské znaménko pod levou nosní dírkou naznačuje, že jsme spolu v příbuzenském vztahu. Ty jsi jistě moje vnučka Karkulka."

"Ano, jsem!" vykřikla Karkulka a počala babičku objímat a celovat její vrásčité ušní lalůčky.

"Podle poslední rádiové zprávy od tvé matky bys měla být velmi štíhlé děvče, ale jak vidím, situace se poněkud změnila. Pověz ty mi, co zapříčinilo otok v tvé krajině břišní?"

"Zprávy se na pravdě zakládají, ale před chvílí jsem mírně posvačila."

"A co to máš v sobě?"

"Mám vlka."

"Já mám také vlka, již dvacet let."

"Tos ho od té doby ještě nestačila strávit?" divila se Karkulka.

"Proč bych ho měla trávit, je to můj přítel žijící zde v rezervaci."

"I já jsem posvačila svého vlka zde v rezervaci."

"Holka nešťastná, vždyť tady žil jenom jeden! Cos to učinila, ty nezdárnice, s kým já teď budu hrát za zimních dlouhých večerů taroky?"

"Neřvi na mě, zlá stařeno, abych pravdu řekla, vlk mě příliš nezasytil," řekla hlasem plným touhy po mase Karkulka.

"To tu není jiného tvora, který by rozptýlil nudu podzimu tvého života?"

"Ano, je zde sice ještě poloslepý strážce rezervace, ten o mě projevil zájem už v minulém století, ale jeho vada způsobila, že místo mě neustále hladil okolní stromy. Proto jsem raději dala přednost němé tváři. Je však víc než jisté, že mě správce dosud platonicky miluje."

V Karkulce se po těchto slovech probudily touhy po mužném stisku poloslepeho správce. 'Vetřu se mu do přízně,' pomyslela si. 'Ale jak se zbavit staré ženštiny.' Náhle jí hlavou bleskl nápad. 'Spojím příjemné s užitečným.' S výkřikem: 'Půjdeš za svým miláčkem, ty sodomistko!' schlamstla nebohou stařenku.

Od té doby se každý večer schází s poloslepým správcem a ten dodnes netuší, že neobjímá Prkennou Adélu, nýbrž její vnučku Karkulku.

Nové autorské jméno ve věstníku Sci-fi : Martin N o v á k, narozen v prosinci 1967, student 2. ročníku SPŠ Duchcov, fanda sci-fi literatury, i když zatím není členem teplického SFK. Otiskujeme jeho prvotinu "Konec atomového věku".

Martin N o v á k : KONEC...ATOMOVÉHO...VĚKU..

Vesmírný koráb "visí" nad modrou planetou - Zemí. Pod ním se rozprostírá oblačný příkrov - bílá, šedá či téměř černá oblaka ozářená Sluncem se převalují a plynou pod korábem. Krásný, poutavý pohled.

Nad obrazovkou se sklání Mut, asi třicetiletý muž z planety Gora, velitel výpravy, hledající mimogorský život. Hlavou mu víří chmurné myšlenky při pohledu na nevábný pohled na oblast střední Evropy, nad níž byla oblačnost částečně protrhána. Pozoruje krajinu, která připomíná měsíční povrch. A to si mysleli, že konečně našli rozumnou civilizaci ! Zde, ve spirální galaxii X 815, v jednom z jejích odlehlých ramen. Kromě vyschlé zerodované půdy téměř bez vegetace spatřili obyvatelé planety Gora komíny, les komínů. Tento obraz Muta rozladil. Odvrátil se od obrazovky a prohodil k posádce : "Jsou to snad sebevrazi ?" Nato se znovu odmlčel a intenzivně přemýšlel. Po chvíli napjatého ticha bylo rozhodnuto: "Vypusťte sondy S 1a a S 1b - průzkum složení a teploty atmosféry !" Zástupce velitele Čik chvíli manipuloval u řídicího pultu a zanedlouho oznámil možnost startu. "Start povolen, průlet 100 metrů nad povrchem, návrat se vzorky," odpověděl velitel. Ze dvou ramp vylétly malé rakety. Jedna letěla přímo nad zamořenou oblast, druhá měla za cíl oblast o 200 kilometrů dále, kde bylo vidět zalesněné hory.

První sonda se vrátila za 30 minut. Okamžitě se jí ujal chemik a biolog výpravy Rol. První výsledky měření sice sonda vyslala ihned při průletu atmosférou, přesto však posádka s napětím čekala na dodatečný podrobný rozbor vzorků. Za dalších 20 minut se vrátila i druhá sonda. Vzorky odnesli ihned do biologovy laboratoře - Rol byl však tak zabrán do práce, že příchod svých druhů ani nevnímal.

Po půlhodině vstoupil Rol do pilotní kabiny s výsledky své práce. Oznámil, že ve znečištěné oblasti je zvýšený obsah kysličníku siřičitého, olova, kysličníku uhličitého a popílku a snížený obsah kyslíku. "Jak tam mohou žít ?"

- - - - -

V Houstonu v USA se strhla panika. Špionážní družice EAES /Eyes And Eaers States/ objevila neznámé těleso nekonvenčního tvaru. Okamžitě se rozvinuly bouřlivé debaty. Přední odborníci NASA i naprostí laici, politikové i vědci se pouštěli do prudkých výměn názorů, které měly ke konci průběh zcela s vědou nesouvisící. V USA nastal ve všech oblastech života zmatek. Přestalo fungovat zásobování a služby, vázla doprava. Lidé se báli opouštět domovy. Začalo se s výcvikem zvláštní jednotky US Army pro boj s mimozemskými civilizacemi.

- - - - -

NAZCA, Peru : "Vážení přátelé, hlásím se vám z planiny Nazca v Peru, kterou tak pěkně popisoval snílek a fantasta Erich von Däniken. V těchto dnech tu vládne nepředstavitelný shon a zmatek. Početná skupina náboženských fanatiků tu zapaluje ohně a myslí si, že jimi přiláká "bohy". Je tu strašlivý rámus - bubnování, neartikulovaný zpěv, řev.

Jeden z fanatiků, urostlý mladý muž s psychopaticky vytřeštěnými očima přibíhá ke mně. Uchopil mě za ruku a táhne k jedné z ohňů. "Nejdeš s námi – budeš obětí !" Vleče mne na hranici. Zezadu do paže cítím vpich. Jsem náhle neuvěřitelně malátný . . . asi nějaká droga . . . nemohu se bránit . . . ani se nechci bránit . . . "Bohové tě přijmou a sestoupí dolů – raduj se !" . . . nemohu se ani radovat . . . jeden z davu přistupuje a zapaluje hranici . . . jsem přivázaný ke kůlu, pod nohama hořící chrastí . . . kouř mne nutí k slzám a kašli . . . už to začíná pálit , pálí . . . pá. . .

To některý z fanatiků hodil nůž.

- - - - -

BOSTON policejní stanice :

"Inspektore, co je vám ?" "Nic, Butone. Jen jsem z té čtyřadvacítky vyřízenej. A to skončí až za tři hodiny." Zazvonil telefon.

Inspektor bere sluchátko do ruky s viditelným odporem, naslouchá, občas prohodí znechucené "ano". Hovor končí za necelé dvě minuty a obrací se ke mně. "Vyjíždíme. Zas asi nějaká sebevražda."

Zastavujeme na 54. ulici před vysokým činžákem ze třicátých let, vystupujeme ze služebního vozu a pomalým krokem, s pocitem olova v nohou, stoupáme zvolna schod po schodu do třetího patra. Docházíme udýchaní, u dveří jednoho bytu nás očekává mladý zrzavý policista. Mlčky odstupuje od dveří a mlčky nás posílá pokynem ruky dovnitř. Hrůzný a v posledních dnech tak obvyklý obraz protrhl na chvíli naši tupou únavu. Sedmičlenná rodina leží na studené kuchyňské podlaze. Šest zavražděných dětí a otec, který se jako poslední oběsil. Na stole dopis na rozloučenou. Stejný motiv jako u osmdesáti procent sebevražd posledních dnů – hotová psychóza. Obava, že "ufoni" si podmaní lidstvo a že Země si udělají "mimogalaktickou kolonii" – dnes už po čtyřicáté. Zbytečná smrt nás oba vždycky rozruší, clonou únavy probublává vztek na pisálky z bulvárních plátků a jejich "hlubokomyslné" úvahy o tom, co čeká lidstvo při setkání s mimozemskou civilizací. Zase dalších sedm obětí hysterie a hrůzy z neznáma."

- - - - -

Zatím Gorané pozorovali Zemi. Sledovali oblast Sibíře, viděli rozsáhlé plochy lesů, střídané obrovskými těžními komplexy. Místo husté sítě silnic ropovody a plynovody, železniční koleje. Velitel Mut se rozhodl sestoupit na nižší oběžnou dráhu. Čik usedl k řízení a položil ruce na řídicí desku. Rozčilení z dlouho očekávaného setkání s obydlí planetou vykonalo své. Čik ve snaze co nejrychleji splnit rozkaz velitele prudčeji pohnul jednou z páček. Loď začala rotovat, rotace se zrychlovala. Čik po nárazu do hlavy omdlel. Loď vnikla do hustých vrstev atmosféry a její plášť se rozžhavl. Teplota uvnitř lodi prudce stoupala. Mut se vzchopil první. Zalit potem, plazil se s vypětím všech sil k řídicímu pultu. Ticho kabiny vyplňoval jeho sípavý dech, nabírající vzduch v hltavých doušcích. Jen síla vůle poháněla velitele kupředu. Z posledních sil se vzepjal a přitáhl páčku k sobě. 20 kilometrů od zemského povrchu – v poslední chvíli ! Mut však netušil, že jeho krkolomný manévr, stejně jako všechny dosavadní manévry lodi Garanů, sleduje bez ustání družice EAES.

Nezákladně Cap Canaveral byl připraven ke startu raketoplánu Pollenger pro průzkumný let či případné navázání styků s mimozemskou civilizací. V Bílém domě se jednalo o projektu "X" – tak byla tato

plánované operace nazvána. Vynikající odborníci z oblasti hledání mimozemských civilizací z radioobservatoře Arecibo v Portoricu navrhovali spojení signály, vysílanými z jejich pracoviště. Další alternativu se snažili prosadit američtí astronauti pod vedením B.Shellarda. Tato alternativa spočívala ve vyslání dvou družic, které by dovedly cizí loď na přistání. Lille Jamesonová zdůrazňovala ve svém projevu potřebnost mírového soužití v kosmu, o katastrofických scénách, které by se odehrály v případě kosmické války. Ozval se potlesk a projevy souhlasu, jen někteří senátoři a kongresmani se tvářili na projev Jamesonové dost kysele. Presidentův poradce ve svém vystoupení mimo jiné řekl: "Udržovat si mimozemšťany v této době v blízkosti Země nebo přímo na ní by bylo jako pověsit nad spoutaného člověka meč na chatrném provázku. Podle mne není za stávající situace, kdy, jak známo vládne všude zmatek a panika, jiné řešení, než tajemné těleso zničit. Navrhuji, aby raketoplán byl okamžitě vybaven účinnými zbraněmi a vyslán k tělesu." Projev poradce byl americkými vědci okamžitě odsouzen a zvedla se vlna ostrých protestů. Nazítří se však po tajné poradě ve Washingtonu hlasovalo v kongresu o přijetí návrhu na likvidaci "vetřelce". Ještě před zahájením hlasování se strhla bouřlivé výměna názorů. Více než čtyři hodiny se na toto téma vzrušeně diskutovalo, než mohlo být zahájeno hlasování. Do napjatého ticha zazněla otázka: "Kdo souhlasí ?" Okamžitě se zvedlo pět rukou členů vládnoucí strany. Soustředěné a vážné tváře na sebe hleděly zkoumavým pohledem. Váhavě se zvedaly další ruce - jedna za druhou. Některé ruce se na polovině cesty stáhly zpět "Děkuji vám," rozlehlo se sálem. "Kdo je proti ?" Nové váhání. Pomalu se začaly ruce zvedat. Znovu velice formální poděkování s dotazem, kdo se zdržel hlasování. Napjaté ticho posledních pěti minut, které zbývaly do oznámení výsledku působilo, na všechny přítomné tíživým dojmem, někdo však nenašel odvahu je porušit. Pomalým o kem vešla mladá žena s očekávaným dokumentem v ruce. Ticho bylo nabitě očekáváním. "Dámy a pánové," ozval se příjemný neosobní hlas, "návrh byl přijat většinou tří hlasů."

- - - - -

Na mysu Canaveral nastal shon. Prověrka přístrojů, stav zbraní, plnění nádrží pohonnými hmotami. V rozmezí deseti hodin nepřetržité horečné činnosti byl raketoplán připraven - ke startu mělo dojít v 6 hodin ráno. Dvě hodiny po půlnoci se strhla bouře. Liják vichřice, blesky křižovaly oblohu. Jeden z blesků zasáhl raketoplán, při prohlídce byla zjištěna závada na elektroinstalaci. Start byl odložen o tři dny

- - - - -

Mut se poslední dny uzavřel do sebe. Přemýšlel o tom, zda je vhodné navázat s pozemšťany styk. Planeta Gora je ve vědě a technice mnohem dále než Země. Co teď ? Mut dobře ví, že poznání v nepovolaných rukou může znamenat katastrofu. Vrátit se bez navázání styku ? Ne zatím ještě ne. Počká, až vyjde iniciativa od pozemšťanů, potom se s konečnou platností rozhodne. Také ostatní členové posádky zjevně ztráceli dobrou náladu - na palubě vládla stísněnost a podivná nejistota. Přesto však posádka nezanedbávala své povinnosti. Všemi přístroji neustále sledovala planetu. Náhle služba zpozorněla. V oblasti jižní Afriky byla zjištěna silně zvýšená radioaktivita. Historik Kam se zahleděl na obrazovku. Podle charakteristického hříbovitého oblaku poznal, že se jedná o atomový výbuch. Období atomových zbraní planeta Gora překonala již před 500 lety - a byly to nejtěžší doby gorských dějin. Toto otřesné zjištění

a stále zachmuřený a mlčící velitel rozhodně nepřispělo k psychické rovnováze posádky.

- - - - -

Raketoplán je připraven znovu ke startu. Na Cap Canaveral se každý snažil co nejrychleji se odebrat do bunkru. Raketoplán na startovací rampě osaměl. Zakrátko se ozvalo odpočítávání: "Deset . . devět . . osm . . . sedm. ." President Donald White se sebevědomě usmívá. Všechno probíhá přesně podle plánu. Raketoplán krouží po oběžné dráze kolem Země, o 20 kilometrů výše než loď "vetřelců".

- - - - -

Ve stejné době se na kosmodromu Bajkonur připravuje na startovací rampu další loď řady Sojuz. Skupina odborníků se snaží všemi dostupnými prostředky navázat spojení s cizí kosmickou lodí. Přijímače však stále zarytě mlčí. Přesto se odborníci, nevzdávají. Vysílají Pythagorovu větu. Na kosmodromu Bajkonur netrpělivě čekají na výsledek těchto snah.

- - - - -

Mut sledoval display počítače, který dešifroval poselství ze Země. Přemýšlel, zda mají vrátit odpověď navlas stejnou nebo zvolit jinou symboliku. Svou myšlenku nedokončil. "Veliteli, blíží se k nám nějaké kosmické plavidlo. Dráha o něco vyšší, vzdálenost 2000 km". "Dobře, Čiku hlas na 100 km – a ty, Kame, odpověz na signály aritmetickou a geometrickou řadou čísel. Jestliže zachytíš další vysílání, pošli jim řadu exponenciální." "Tisíc, Mute !" "Dík, hlas po 400 km." "Dobře." "Role, co myslíš, máme kolem lodi vybudovat ochrannou zónu ?," chtěl se Mut poradit s biologem. "Zatím není třeba, vyšleme jim přátelské poselství."

"Zapojit ochrannou bariéru, dokud neodpoví na třetí signál," po nepatrném zaváhání rozhodl Mut. Okamžitě začaly snyhy o spojení s druhou lodí. Poprvé – bez odezvy. Podruhé – totéž. Třetí pokus – zlověstné mlčení. "400 kilometrů !" Rol se stále snažil o spojení, protějšek však tvrdošíjně mlčel. "300 kilometrů !" hlásil Čik. Raketoplán se objevil na obrazovce. Posádka si prohlížela stroj pozemšťanů – náhle se však objevil záblesk, nasměrovaný na jejich loď. Ochranná bariéra se rozzářila rudě, úkol ochrany lodi však splnila na výtečnou. "Zničit," suše zavelel Mut. Kam stiskl tlačítko – po raketoplánu nezbylo ani stopy.

- - - - -

Na kosmodromu Bajkonur vládlo radostné vzrušení. Byla jmenována posádka lodi Sojuz–družba, která naváže první osobní styk s Gorany. Velitel lodi : I.A. Ostapenko, palubní inženýr: A.N. Zahořev. Oba kosmonauti jsou již zkušenými "kosmickými vlky". Start za 18 hodin 48 minut 2 sekundy.

- - - - -

V nejdlehlším koutě kabiny lodi Goranů tiše diskutovali Kam s Rolem. Rol pozorně sledoval okolí lodi, občas zamířil jeho zamyšlený pohled na Zemi. Velitel uvažoval o tom, zda mají ještě zůstat na oběžné dráze této planety a čekat na styk nebo se vrátit okamžitě bez ohledu na navázané spojení. Měl podivný pocit tísně – útok raketoplánu na jeho loď Muta hluboce zarmoutil – přestával lidem věřit. Přece jen čekat ?

- - - - -

5. června, tři hodiny po půlnoci. Startuje kosmická loď Sojuz–družba, zvedá se pogvolna a majestátně z rampy v oblaku dýmu a ohně. Zanedlouho loď dosáhla oběžné dráhy.

- - - - -

Čik vtrhl do kabiny k Mutovi a vzrušeně hlásil : "Zase nějaká loď, veliteli. Co s ní ?" Mut se spěšně oblékl a utíkal do "velínu". Uviděl loď úplně jiného typu než byl minulý útočník. "Ochrannou bariéru," stroze rozkázal velitel.

- - - - -
Zagorev navrhl svému veliteli : " Což abychom jim přátelsky "zablikali" na přivítanou !?" "Dobře", souhlasil Ostapenko.

- - - - -
Mut ostražitě sledoval blížící se loď. Najednou zpozoroval záblesky podobné těm z raketoplánu. Bez rozmýšlení sedl k ovládacímu pultu a stiskl tlačítka. Loď Goranů se zbavila dalšího protivníka, který se jim doslova "rozplynul" před očima. Velitel zesmutněl. "Odletíme co nejdříve", řekl úsečně shromážděné posádce a odešel do své kabiny. Sedl si, strnule hleděl před sebe a jeho mysl ovládala zlost, vztek, smutek a stesk po jeho krásném, mírumilovném a rozkvetlém domově - Goře. Jak se rozhodnout ?!

Po dlouhé době, plné napjatého očekávání posádky na výrok velitele, vyšel Mut ze své kabiny, zasedl k panelu a sklonil se nad ovládacími prvky dvou výkonných zářičů energie. Nasměroval je k zmrzlým pólům planety a bezmyšlenkovitě stiskl tlačítka. Posádka bez hnutí sledovala velitele, který jako by tím nepatrným pohybem vyčerpal veškerou svou energii. Mut se unaveně, s lítostí v očích díval, jak mizí ledovce polárních oblastí Země. Na planetě pod lodí Goranů se odehrávala potopa světa. Čik přišel pozdě - nestačil velitele zarazit. Nyní se s hněvem v hlase zeptal : "Nemáš výčitky svědomí ? Zničil jsi inteligentní civilizaci !" Mut upřel na svého zástupce oči a dlouho neodpovídal. Ticho bylo čím dál tíživější. Nakonec se přece jen ozval Mutův vyčerpaný, ochraptělý hlas. : "Inteligentní ? . . . ! . . . ? "

Arkadij a Boris S t r u g a č t í

Sestavil František Hlous

Arkadij se narodil 28.8. 1925 v Batumi. V roce 1949 úspěšně dostudoval Institut cizích jazyků v Moskvě, stal se novinářem a překladatelem z japonštiny a angličtiny. Dále pracoval v Ústavu infirmací dlouhá léta ve vydavatelství Dětská literatura.

Boris se narodil v Leningradě 15. 4. 1933, mechanicko – matematickou fakultu leningradské university dokončil v roce 1955 a začal pracovat jako astrinom na Pukovské observatoři.

Společně začali psát v padesátých letech a první povídky publikují od roku 1957. Převážná část jejich tvorby má společné hrdiny. Jde vlastně o jakousi kosmickou epopej, ve které jsou popsány dvě etapy ve vývoji budoucího lidstva, ale zároveň jsou to dvě etapy v samotné tvorbě Strugackých.

V první až druhé etapě přecházejí od klasických fantastických cest ke sci-fi filosofické. V první části kosmické epopeje lidstvo dobývá a osidluje sluneční soustavu. Patří do ní knihy "Planeta nachových mračen", "Cesta na Almatau", "Tachsis letí k Saturnu". Ve všech třech jsou hlavními hrdiny Vladimir Jurkovskij a Alexej Vylov. Kniha "Poledne, XXII. století" je jakýsi most mezi první a druhou etapou tvorby bratří Strugackých. Lidstvo v této knize a dalších navazujících dílech, létá ke vzdáleným hvězdám a navazuje kontakty s mimozemskými civilizacemi. V "Poledni, XXII. století" se nám také představuje celá řada postav /Gorbovskij, Komov, Fokin, Sidorov, Mboga, Bader a další/ ke kterým se autoři ve svých příštích dílech rádi vrací. Tak například Gorbovskij je jedním z hrdinů novely "Ničivá vlna" a společně s Komovem a Fodorovem i v románu "Planéta pre Pantanov /slov./. Komov, Fokin a Gorbovskij vystupují též v románu "Brouk v mraveništi". Ústředními postavami tohoto románu jsou Maxim Krammerer a jeho Šéf Rudolf Sikorski. A oba jsou zároveň hlavními hrdiny starší novely "Obydlený ostrov"/nepřeloženo/. Ještě velmi mladý Maxim se v této knize zaplete do nebezpečných událostí na planetě Sarakš, kde skupina anonymních vládců pomocí zvláštního záření ovládá takřka všechny obyvatele a dělá tak z nich poslušné roboty. V "Brouku v mraveništi" vystupuje také Koněj Jašmas, který se poprvé objevuje v novele "Chlapec z planety Giganta" /slov./. Do této řady knih bych zahrnul též román "Je těžké být bohem".

Jak je vidět z uvedeného přehledu postav, autoři rádi doplňují životopis svých románových hrdinů. Tím je také mohou podrobovat stále novým testům na lidskost a dávat nám tak jejich ústy celou řadu závažných otázek, např. – má lidstvo právo obětovat život nebo jen osobní štěstí jedince ve jménu jakýchsi vyšších zájmů? ...má vyspělejší civilizace právo svými zákroky ovlivňovat civilizaci méně rozvinutou?

Autoři sami nedávají na otázky jednoznačnou odpověď, je to tak jistě v pořádku, protože sci-fi literatura by měla čtenáře přimět, aby si na podobné otázky odpověděl sám a hlavně, aby o nich přemýšlel.

Bratři Strugačtí napsali také celou řadu románů, novel a povídek, které nepatří do uvedené série knih. Sami například považují za nejlepší romány "Slimák na svahu, Druhá invaze Martanů a Miliarda let před koncem světa", první a druhý román společně s knihami "Pondělí začíná v sobotu a Dravé věci století". To jsou romány satirické, ve kterých se vysmívají šosáctví a maloměšťáctví, ale zároveň jimi varují před sklouznutím naší civilizace nežádoucím směrem. Čtenářům na celém světě více známy knihy "Piknik u cesty a Hotel mrtvého alpinisty". Obě byly úspěšně zfilmovány podle scénáře Strugackých.

Těchto pár slov, které měly něco málo říci o velikánech současné sovětské sci-fi, zakončím slovy Dmitrije Bilenkina. Na jednom semináři s mladými začínajícími autory, vzápětí po tom, co důkladně zkritizoval rukopis jednoho ze začínajících autorů, dodal: ...Ale proboha pište, pište! Víte, jak začínali Strugačtí? Začínali daleko, daleko hůř..." A já bych ještě dodal: ...a přečtete si je dnes!"

Bibliografie

/U přeložených děl je český i slovenský název vypsán první, v závorce potom nakladatelství, edice a rok vydání. Ve druhé řádce je jeho originální název napsaný latinkou a rok vydání, případně správný překlad názvu.

U nepřeložených děl je uveden první název, potom rok vydání a překlad názvu, případně další informace o díle./

Planeta nachových mračen /Mladá fronta, Vpřed, 1962/

Planeta bagrových tuč /1959/

Puť na Amalteju /1960 – Cesta na Amalteu– sborník pov. a novel, titul. novela přel.:Druhé povídky z vesmíru, pov. Noc na Marsu je ve sborníku "Povídky z vesmíru"/

Šest spiček /1960 šest zápalek – sborník p. a n., titul. pov.: Povídky z vesmíru/

Tachmasib letí k Saturnu /Svět sovětů, Ddd, 1965/

Stažory /1962 Praktikanti/

Popytka k begstvu /1962 Pokus o útěk/

Poledne, XXII. století /Práce, Kamarád, 1980/
Vozvraščeniye, Polděň, XXII. vek /1962, Návrat, Poledne, XXII.
století/

Ničivá vlna /Svět sovětů, Ddd, 1965/
Dalekaja Raduga /1963, Vzdálená duha/

Je ěžtké být bohem /Svoboda, Omnia, 1973/
Trudno byt' bogom /1964/

Poněděl'nik načinajetsja v subbotu /1965, Pondělí začíná v
sobotu/

Chyščnyje věšči veka /1965, Dravé věci století/

Skazka dlja naučnych rabotnikov mladčego vozrasta /1965,
Příběh pro mladé vědce, vol. pokr. je Skazka o trojke/

Druhá invaze martanů /1982, ve sb. Pozemšťané a mimozemšťané/
Vtoroje našestvije marsijan /1967/

Ulita na skloně /1968, Slimák na svahu/

Skazka o trojke /1968, Příběh o trojce/

Talisman /1969/

Obitajemyj ostrov /1970, Obydlený ostrov/

Hotel u mrtvého alpinisty /1970, Českosl. spisovatel, Spirála/
Otěl u pogibšego alpinista /1970/

Planeta pre Pantanov /1976, Tatran, Zenit, slov./
Malyš /1971, Chlapec/

Piknik u cesty /Mladá fronta, Kapka, 1974/
Piknik na obočině /1972/

Chlapec z planěty Giganda /Smena, Dobrodružné romány, slov./
Pareň iz preispodnej /1973, Chlapec z pekla/

Milliard let pered koncem mira /1976, Miliardu let před koncem
světa/

Brouk v mraveništi /1982, Lidové nakl., Saturn/
Žuk v muravejniku /1979/

Ve sborníku :Druhé povídky z vesmíru – pov. Cizinci
Sborník: Stvořitelé nových světů – pov. Návštěva

John Anthony West

Vítěz

Vážené dámy,

je mi velkou ctí, že mohu dnes Členkám klubu oznámit výsledky letošní soutěže a jméno vítěze: je to Gregory naší Gladys. Zároveň bych vám chtěla poděkovat za zájem a za pozornost.

Nejdříve vás musím seznámit se základními údaji z lékařských záznamů. Jaký byl Gregory, když přišel do naší obce?

výška: 2 m

váha: 110 kg

objem hrudníku: 124 cm

objem pasu: 91 cm

objem krku: 47 cm

Iuším váš obdiv, vážené dámy. Dovolte mi však ihned ukázat druhou stranu mince. Když k nám Gregory přišel, bylo mu 28 let. Jeho váha se přitom neměnila už od vysokoškolských let, kdy se vášnivě oddával kopané. A to byl už přes tři roky ženatý! Vážené členky, neukvapujte se prosím v úsudku. Poslouchejte, než svalíte vinu na Gladys. Nezapomínejte, že tu máme již od samého počátku 110 kg suroviny. Uvědomte si však, že toto číslo již 8 let nevzrůstalo.

Bohužel ženy naší obce, přiznávám, neposuzují tento problém objektivně. "Iuže za to Gladys," prohlašují a pohoršení zvolna vzrůstá.

Pomysleme všichni na Beth Shaeferovou, která za necelé tři roky přivedla svého Miliona ze směšných 82 kg na 156 kg. Nebo na Sally O'Learovou, která ač byla na počátku handikepovaná třemi stávkami, dostala svého Jackieho, bývalého žokeje, nesmírným úsilím na 121 kg. Na Jane Granzovou, která hýčkala svého Marvina až do 216 kg, čímž si vydobyla druhou cenu, i když se jednalo o kardoaka. Určité všechny chápete, co jsme si myslely.

V té době dělal Gregory fotbalového trenéra. Jednou jsem šla kolem stadionu a zjistila jsem strašlivou pravdu. Gregory se sám zúčastnil výcviku.

Několikrát jsem viděla, jak nabíhá na figurínu, jak se oddává četným namáhavým cvikům, a pak vede své mužstvo v divokém běhu kolem hřiště. I ty nejzarytější nepřítelkyně Gladys by musely uznat, že to není jen její chyba. Nikdy nezapomenu, jak se kalorie, nezbytné k udržení masa, vypocovaly z Gregoryho pórů.

Druhý den ráno jsem navštívila Gladys. Byla mladá a rozkošná, žádná hašteřivá megera, jak se o ní povídá. Vylíčila jsem jí scénu ze stadionu, ale tohle znala chudinka Gladys až moc dobře. Vyprávěla mi mnohem podivnější věci. Trávník sekal ruční sekačkou, hrál s míčem po celém hřišti, ze školy domů běhal. Mladá žena byla zoufalá.

Hovořily jsme o jeho jídelníčku a byla jsem silně pohoršená. Hovězí a skopové! Krmila ho hovězím a skopovým, rybami, vejci a čerstvou zeleninou!

Rozkřičela jsem se: "Cukrovinky! Brambory! Dorty! Pivo! Máslo!"

Ale ne, Gregory to všechno nesnášel a odmítal to jíst. Pak vás nemá rád," řekla jsem.

"Ale má", zaúpěla Gladys třaslavým hlasem, "ale po svém." Navrhla jsem lest, jejíž účinnost se projevuje v době, kdy se soutěže ještě netěšily takové popularitě a kdy byla opozice silnější.

Každá z nás dobře ví, že sexuálně vydržíme víc než naši partneři. Manželka může tak šikovně ukrýt skutečné pohnutky pod lichotivým pláštíkem vášně a během několika týdnů přivést manžela do stavu extrémní únavy. S pohlavně ukojeným manželem může inteligentní žena snáze manipulovat. Večer co večer dřepí a nehýbá se. Jí. Strádá si energií na noc a zvolna přibývá na váze, A ž přijde chvíle, kdy mu obezita začne bránit v mužnosti a žena začne požadovat méně. Manžel, utápějící se v tuku, je na vrcholu blaha, že má klid. A tak žena zredukuje své požadavky na nulu a manžel, který již nemá

možnost spalovat kalorie, se připravuje na soutěž.

U Gregoryho jsme s touto metodou pohořely. Po zkušebním měsíci byla Gladys jako stín, zatímco Gregory byl všude se svým mužstvem nebo sekal trávník. Hrou svalů urážel pohled a namyšleně se culil.

Při zvláštní schůzce jsme připravily důmyslný plán. Uděláme z Gladys a Gregoryho nejpopulárnější pár naší obce. Zakrátko byli zváni všude: na večeře, na snídaně, na koktejly, na pikniky Gregory sedával den co den za stoly prohýbajícími se sacharidy. Byly jsme jako ostříži. Ještě si nestačil otřít rty od šlehačky a už jsme mu přistrkovaly talířek vrchovatě naplněný zmrazeným krémem s mandlovými pusinkami. Pivo z holby nestačil ani z poloviny vypít a už mu nějaká pozorná manželka dolévala.

V té době, vážené dámy, nebylo v Gregorym nic rebelantského, neměl žádné podvratné myšlenky, žádné zlé úmysly. Musíme pominout jeho hloupé teorie o tělovýchově a vidět ho, jaký byl - milý, naprosto neinteligentní, nwsmělý, vlídný, a ideální manžel. Vlna divoké agresivity u našich žen brzo pominula a uvolnila místo upřímné starostlivosti. A brzy nám rozzářená Gladys oznámila, že si povolil opasek o dvě dírky.

Po náležitém pokárání Gladys zahájila psychologickou válku. Všude povalovala časopisy otevřené na stránkách s lákavými reklamami na vysokokalorická jídla. Na schůzích ostentativně flirtovala s nejtlustšími muži, kteří směli ještě vycházet.

Na jaře vážil Greory zhruba 145 kilo. Celý užaslý stále ještě lpěl na svých dřívějších zásadách. "Musím si udržet formu na jarní trénink", občas zabreptal ústy plnými čokoládové pěny. Na 155 kilech bylo vidět, že duch vzájemné pomoci slábne. Ženy si najednou uvědomily, co uvedly do pohybu, a byly zděšeny při pomýšlení, co se tu jejich vinou připravuje.

Gladys zatím nebyla sebevědomí a zručně vedla kampaň. Šla za kartářkou a ta jí řekla, že kdyby dala Gregorymu příležitost, zak se vrhne na paraořechy. Co vy na to, dámy ? Paraořechy ! Narvané kaloriemi až na kritické množství. Koupila jich teda půl kila a během pěti minut zmizely. Duch pospolitosti se změnil v nepřátelství a závistivou jedovatost. Cpal se paraořechy. Pozorné oči si na něm mohly všimnout známých příznaků zástavy tělnatosti: napnuté

kůže a skelného pohledu oznamujícího, že manžel dosáhl maxima, ač se zdá, že by mohl ještě přibrat. Marně jsme hledaly strašlivé otoky, Gregory i při 160 kilech přibýval na váze. Navíc si oblíbil bonbóny.

Onen rok byla soutěž nudná. Peter Jenny Schultzová vyhrál s 210 kilogramy. Každý myslel na úžasného Gregoryho.

Krátce nato Gladys Gregoryho proti všemu očekávání zavřela. Začaly jsme doufat. Zřejmě zašla příliš daleko a opatrnost obětovala mladickému zápalu. Naše ženy však silně zmátla její sebejistota.

Poprvé v dějinách se všechny ženy sjednotily ve společném úsilí zmařit Gladysino vítězství. Není pochyby o tom, že pocity, které je hnaly k takovému jenání, nejsou zrovna nejchválehodnější, ale vžijte se, vážené dámy, do naší situace. Jak by se vám líbilo, kdybyste si dávaly takovou práci, tolik úsilí, kdybyste tolik investovaly do přípravy manžela na soutěž, a pak jste viděly, že už je stejně rozhodnutá ?

Kolik času může potřebovat na Gregoryho přípravu ? U průměrného manžela je, jak známo, zapotřebí tří až čtyř let. Gregory musel být zvláštní případ. Čtyři roky by u něho znamenaly přetučnění. Tři roky by byly logičtější, ale ani dva se u Gregoryho nezdály nelogické a Gladys neskrývala ani svou naději, ani netrpělivost. Po zralé úvaze jsme usoudily, že Gladys předvede Gregoryho do dvou let. Pro soupeřky to tedy znamenalo, že musí své manžele předvést v jiném roce. Když bude Gregory vystaven sám, pozbývá jeho vítězství smyslu.

Byl to odvážný, ale reálný plán. Ženy uzavřely pakt a zavázaly se, že své muže předvedou do roka, i kdyby mnozí z nich ještě nedosáhli maxima. Uvědomovaly jsme si však, že tříletý plán by mohl ztroskotat (zvědavost, hádky, ke krachu mohlo vést tisíc důvodů) a že čtyři nebo pět let by bylo pro všechny ženy neúnosné. Manželé po dosažení maxima rychle chřadnou. Ženy, jejichž manželé byli zavřeni méně než jeden rok, nemusely pakt podepisovat.

Byla to doba zvláštního napětí. Gladys zakrývala svou nadutost živým zájmem o obecní záležitosti a ostatní ženy skrývaly svou

nenávist pod pláštěm družnosti a zdravého soutěživého ducha.

Gladys si dávala navážet zásoby: basy piva, pytle brambor, pytle mouky. Za dva roky ho předvede, ale její vítězství bude zbytečné.

Třeba to přežene. Všechny jsme si pamatovaly na Daria Elizabethy Bentové, který měl před několika lety skoro Gregoryho hodnotu a přál si vyhrát, ale přehnal to a zemřel šest neděl před velikým dnem. Senzační váha 310 kilogramů. Ale byl diskvalifikován.

Měsíc před soutěží jsme na Gregoryho zapomněly. Letošní soutěž měla být bez překvapení. Všechny (kromě Gladys) věděly, kteří manželé budou předvedeni. Snadno se dalo uhodnout, kdo zvítězí. Jenže soutěž je soutěž a vzduch byl nabit obvyklým napětím.

Nastal den soutěže. Bylo teplo a slunce oslňovalo. Na stadionu se shromáždil vzrušený dav. Tento rok samozřejmě nebyly palčivé otázky typu: kdo asi neočekávaně předvede manžela ? nebo: kdo ho nechá zavřeného ještě do příštího roku ?

Ale pět minut před průvodem se na všech rtech objevila otázka: "Neviděly jste někde Gladys ?" Vzrušení narůstalo. Natahovaly jsme krky, rozhlížely se po stadionu. Ale Gladys nikde. Řadami proběhl vzteklý šepot. Že by Gregoryho připravila během jediného roku ? Ne, ne, to nebylo možné.

Orchestr spustil a kamióny pomalované pestrými barvami a pokryté křiklavými látkami vjely na stadion. Bylo jich dvacet šest. Kolik žen to jen podepsalo pakt ? Dvacet pět ? Dvacet šest ? Nikdo si přesně nevzpomněl.

Kamióny objely hřiště. Pozornost davu se soustředila na průvod a na vchod do stadionu, aby se nepropásl tak očekávaný příchod Gladys.

Zazněla břeskná fanfára a vozy zastavily. Ženy vystoupily a postavily se před ně. Všechny známe napětí tohoto okamžiku. Víme, že diváci jedním pohledem obsáhnou řadu žen a že jsou schopni registrovat dva tucty i víc nejkrásnějších toalet a přitom si uchovat v hlavě jména těch, které tam měly být a které tam nejsou. Chvilé silného vzrušení, bohužel příliš krátká, a ukážou se vám léta propočtů, nadějí, práce, plánů. Během té půlvteřiny se všechny oči

upřely na jedinou osobu: byla to Gladys.

Stála si tam před svým kamiómem, úžasná v šatech z bílé organdy a čerstvá jako růžička. Nic neprozrazovalo, že podstupuje zkoušku. Ani stopa úzkosti. Ani jeden rozčuchaný pramen vlasů. Cítila jsem, jak se ve mně vzbouzí nenávist.

Ostatní soutěžící se na Gladys dívaly odevzdaně. Zazněly trubky a ženy odkraly plachty kamiónů. Byl to rozhodný okamžik – manželé byli konečně předvedeni. Tentokrát se však všechny zraky upřely na kamión číslo sedmnáct: na Gregoryho.

Oproti zvyku nikdo netleskal, ani nekřičel. Jen mrtvolné ticho. Ženám bylo v té chvíli jasné, že mohou dát sbohem veškeré naději. Protože nikdy, nikdy ani v nejšílenějších snech si tak Gregoryho nepředstavovaly.

Seděl jako přibitý k opěradlu židle. Monolit. Obličej neměl tak napuchlý jako většina manželů dospěvších do stádia, které bychom mohli nazvat mamutí. Na čele se mu vrstvil těžké záhyby masa. Tváře neměl ani ochablé, ani měkké, byly to nádherné, tlusté, biftekovité, převislé tváře. Krk byl tlustý, nezužující se kužel od hlavy k ramenům a tak gigantický, že místo aby se zakončoval nevyhnutelným panděrem, působil jako jednolitá masa. Byl dokonalý. Byl to sloup. Blok. Hora. Pevná a nehybná. Zvolna se pyšně otáčel. Tváří k nám, z profilu, zády a znovu tváří. Váha byla neodhadnutelná. Byl určitě ten nejtěžší, nejtlustší, nejmohutnější, nejkrásnější, jakého jsme kdy spatřily. Nenávist přítomných se změnila v zoufalství. Naše vnučky budou Gregoryho možná považovat za pohádku, ale my, my jsme ho viděly. Pro nás už nikdy nebude soutěž existovat. Nikdo už nepomyslel na Gladysina muka za léta společenského pronásledování. Ale jak jsme mohly ?

Nastalo vážení. Publikum vřelo a bručelo. Před Gregorym jich bylo šestnáct. Rumpály zvedaly manžele na váhu a ohlašovaly se výsledky. 157 kilo, 170, 111 (smích v davu), 189, 195 (zde někdo zatleskal, asi příbuzný), 175, 156. Ale to nevzbuzovalo ani nejmenší zájem. Zděšené ženy, které se po léta snažily jen pro tento okamžik a které si nežádaly ničeho než poctivé soutěže, bez ustání plakaly. Trvalo to jako věky. . . 183 . . . 142. . .

Ted' byla řada na Gregorym, ale Gladys si pro nás schovala překvapení. Když přišli muži, aby připevnili lana rumpálu na Gregoryho, Gladys je odstrčila. Přistavila ke kamiónu pevný ocelový žebřík a Gregory těžce, ale bez váhání sestoupil.

On byl stále ještě schopen pohybu !

S rameny staženými dozadu aby vyvážil svou úžasnou postavu, postupoval nepravidelnými kroky ke schůdkům na plošinu váhy. Dotkl se zábradlíčka a to prasklo. Vzal jeden sloupek, použil ho jako hole a šel nahoru, zatímco dav se zatajeným dechem očekával prasknutí prkna. Schody úpěly, ale držely. A Gregory se blížil k váze.

Vážné dámy, co jsou čísla ? Co nám říkají ? Všetmu byl konec. Pro toho, kdo viděl Gregoryho, statistiky neznamenaají nic. Přesto vám řeknu, že to číslo bylo 337 kilogramů.

Gregory se pomalu a velebně otočil k davu a usmál se. Žádný potlesk se neozval. Nejdřív jednotlivě, pak ve skupinách a nakonec v zástupech diváci vstali. I žárlivost a nenávisť ustoupily před konkurentem, který se tyčil jako pomník Gladys, naší obce, jako mistrovské dílo, nabídnuté celému světu.

A nyní, vám, vážené dámy, musím přiznat, že bych toto sdělení ráda zakončila v tónině jaké si takové představení zaslouží, ale Gregoryho vítězství bohužel zkalil jeden politováníhodný moment.

Náš klub, stejně jako ostatní kluby, vždy respektoval nepsaný zákon, který se však stal obyčejem : Vítěz soutěže má právo zvolit si úpravu.

Gregory buď ze zlomyslnosti (o tom stále ještě diskutujeme) nebo z jakéhosi sklonu k primitivismu žádal, aby byl podáván za syrova.

Vzhledem k tomu, že jsme neměly precedens, na který bychom se mohly odvolat, a protože jsme nechtěly porušit tak dlouho ctěný obyčej, podřídily jsme se. Nebylo to bez odporu, neboť u mnohých to vyvolalo fyziologické obtíže a u všech pocit hnusu. Na pořadu je nyní jeden návrh: aby vítěz byl propříště této odpovědnosti zbaven. Vzhledem k naší nešťastné zkušenosti mám za úkol, vážené dámy, požádat vás, váš klub a všechny ostatní kluby, aby tento pozměňovací návrh byl schválen co nejdříve. Nezbává mi, vážené dámy, než vám za vaši podporu poděkovat.

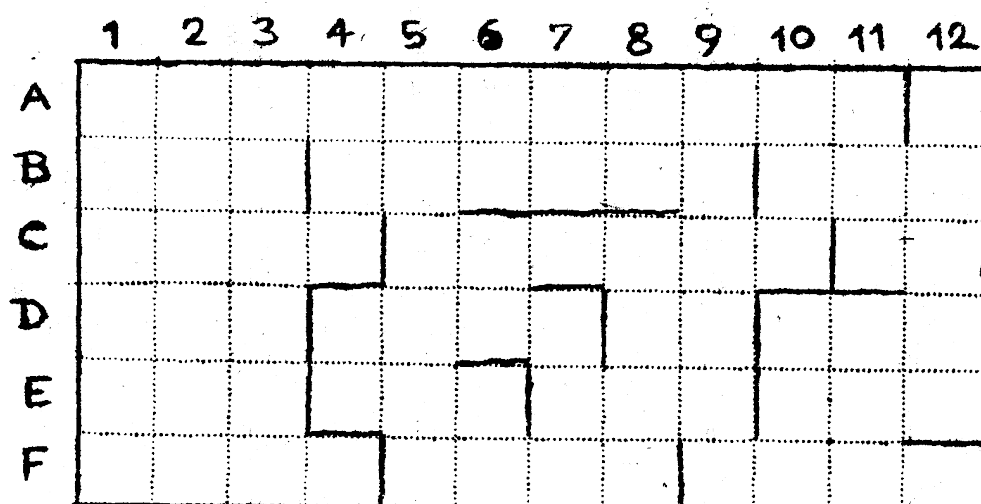
Gladys's Gregory /1963/- Le Gregory de Gladys in:Histoires à rebours, Le livre de poche, Paris 1976. Přeložil Jan Hlavička.

K Ř Í Ž O V K A s vtipem :

A. Tajenka— B. Druh pepře, stát v USA, zkratka sousedního státu—
C. Silný provaz teskno, sibiřský veletok— D. Jméno herce Romančíka,
značka kempových vaříčů, pojem duše u starých Egyptanů, leník —
E Fáze Měsíce, plošné míry /slovensky/, roztavená hmota, citoslovce
rozpaků /nářečně/— F. Aromatické koření, výtažek z čerstvých bylin,
boční zeď.

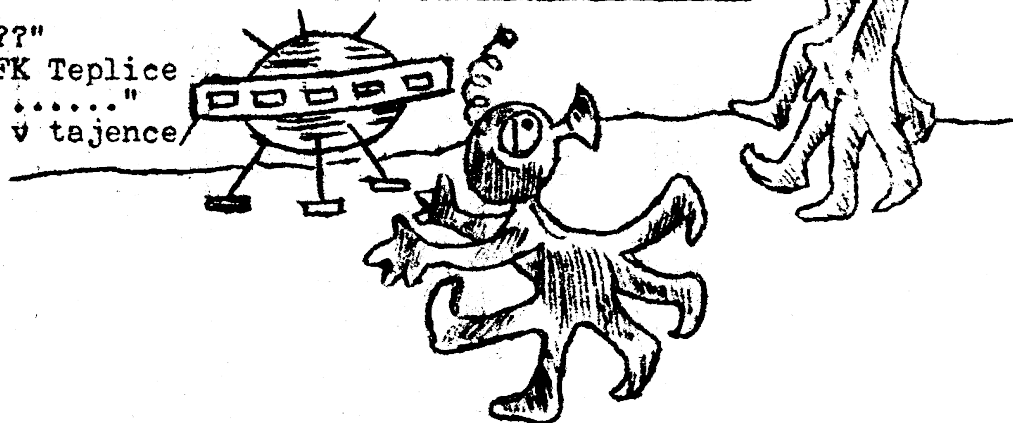
1. Název podniku na výrobu léčiv— 2. Směnečný ručitel,— 3. Týkající
se lana,— 4. Souhlas, moje, předložka,— 5. Potřeby rybářů.— 6.
Televizní zkratka, místní výbor, název hlásky,— 7. Oslí citoslovce,
předložka, název čistícího prostředku,— 8. Označení diplomatických
vozidel, pracovat na stavu,— 9. Tkanina k vyšívání, 10. Osobní zájmeno,
muži /angl./ 11. Německé mužské jméno, zkratka souhvězdí Vývěva
/latinsky/— 12. Tajenka, spojka.

A = začátek tajenky, 12= konec tajenky.

"Kam letíš ???"

" Na Zemi, SFK Teplice
vydává novou"
/pokračování v tajence

=====
SCI-FI č.11, neperiodický věstník pro potřebu členů SFK při Hvězdárně
v Teplicích. Nákladem 65 výtisků vydává Hvězdárna v Teplicích, pošt.
příhr. 13, 415 02 Teplice 2, tel.Teplice 2501. Redakční rada: Jiří
Cajthaml, Zdeněk Barcal, Jindra Strádalová. NEPRODEJNÉ !!!
=====

